

Ο ΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Ἀναμνήσεις τῆς ἐπιστρατείας τοῦ 1881).

Ὅταν ἐκλήθην ν' ἀποτίσω κ' ἐγὼ τὸν φόρον τοῦ αἵματος τόσον ἐμέθυσα ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν — διότι ἤσθαινόμην ὅτι ἡ πατρίς ὅλη ἐκυκλοφέρει ὡς καμπανίτης εἰς τὰς φλέδας μου — ὥστε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ φυσιογνωμία τοῦ χωροφύλακος καὶ τοῦ ἐνωμοτάρχου μοὶ ἐφάνη συμπαθὲς καὶ ἀξιέραστος.

Θὰ μὲ χλευάσετε ἴσως· ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιωῖται ἔχομεν, βλέπετε, τὴν ἀνοησίαν ἐνίοτε νὰ ἡλεκτριζώμεθα εἰς τὴν λέξιν: πατρίς.

Ὁ δήμαρχός μας — καλὴ του ὥρα! — πρακτικὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐπρότεινεν εἰς τὴν μητέρα μου νὰ μ' ἐξαιρέσῃ, διότι — ὡς ἰσχυρίζετο — εἶχε τὰ μέσα μὲ τὴν κυβέρνησιν, ἢ ὅποια τοῦ ἐχρεώσται δύω βουλευτὰς ἰδικούς του. Ἀλλ' ἐγὼ ἐθεώρησα ὡς ὕβριν τὴν καλοκάγαθον προσφοράν του.

Ἐξάπαντος θὰ μὲ ἐξέλαβεν ὡς τρελλὸν ἢ ἡλίθιον.

Ἀφῆκα τὴν μελέτην μου, ἐζήτησα τὴν εὐλογίαν τῆς μητρὸς μου, κατεφίλησα τὰ μικρά μου ἀδελφία, καὶ μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησα πετῶν εἰς Ἀθήνας.

*
* *

— Μπρέ! πῶς ὁρέθηκες ἐδῶ; μοῦ λέγει ὁ βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας συναντήσας με εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φρουρχαγείου.

Ὑπερήφανος καὶ δακρύων ἀπὸ συγκίνησιν τῷ ἀπῆντησα ὅτι ἦλθον νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν πατρίδα!

Μὲ ἠτένισε μειδιῶν καὶ μὲ ἔσυρεν εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αὐλῆς:

— Θέλεις νὰ σ' ἐξαιρέσω καὶ σένα; Ἡ ἐπιτροπὴ εἶνε δική μας. Ναὶ μὲν εἶται ὁλοστρόγγυλος ἀπὸ ὑγείας, ἀλλ' ἐννοια σου! Πὲς πῶς πάσχεις ἀπὸ ἰσχίαισιν· εἶνε νόσημα ποῦ δὲν φαίνεται.

— Καλὲ τί λέγεις; ἀστεΐζεσαι; ἐγὼ ἀνίκανος ποῦ αἰσθάνομαι τόση φλόγα καὶ ζωὴ στὰ στήθη μου;

— Ἄρε νὰ χαθῇς, βλαῖκα! μοῦ εἶπε καὶ μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα

* *

Ἐνεγράφην εἰς τὸ πεζικόν.

Ὁ ἐπιλοχίας μὲ παρέλαβε μετ' ἄλλων εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ τάγματος διὰ νὰ μᾶς ἐνδύσῃ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου.

Μὲ ἔχωσαν ἐντὸς πολυπτύχων σάκκων, μοῦ ἐφόρτωσαν ἓν ζευγὸς ἀρβυλῶν εἰς τοὺς πόδας, ζυγίζον ὑπὲρ τὴν ὀκτῶν, καὶ ἐπέθηκαν μετέωρον ἐν πιλίκιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

— Ἰδοὺ ἡ στολὴ σου! μοὶ εἶπον.

Στολή, ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ὁποίας θὰ ἡυτοκτόνει βεβαίως ὁ κ. Λαμπίκης.

— Κύριε λοχία. . . . — ἀπεπειράθην νὰ παρατηρήσω.

— Σοὺτ! τσιμουδιά! αὐτὸ θὰ 'πῇ στρατιώτης! νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ σοῦ πάρωμε καὶ μέτρο! Καλὸ - κακό, σὺ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐξετάσῃς!

Εἶχε δίκαιον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐδιδασκόμην ὅτι ὁ πολίτης ἅμα σαβανωθῇ ἐντὸς τῆς στρατιωτικῆς στολῆς, παύει νὰ ᾔηνε πρόσωπον καὶ γίνεται ἐπιπλο, διὰ νὰ μὴ εἴπω κολοκῦθι!

Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἤμην — ἂν ἔχι μηδενικόν — ὁ ἀριθμὸς 47 τοῦ λόχου.

— Ἀριθμὸς 47!

— Παρὼν! — ἔπρεπε νὰ φωνάξω.

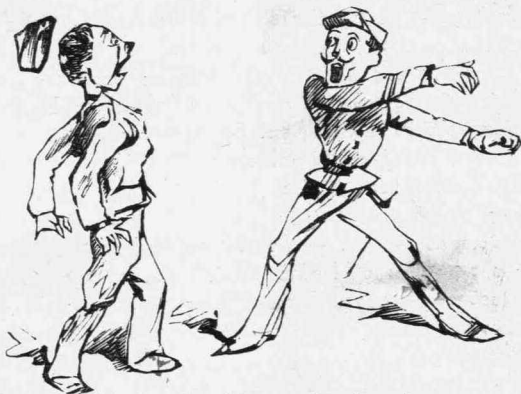
Ὁ κύριος λοχίας εἶχε τὸν στρογγύλον καὶ εὐώδη ἀριθμὸν 100, πολὺ δικαίως, διότι — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω — ποτὲ δὲν μᾶς ἔδερνε κατὰ τὸ μάθημα τῆς θεωρίας.

* *

Εἰς τὸν στρατῶνα, ὅπου τὸ ἐσπέρας ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, φαίνεται ὅτι δὲν ἐστρατωνίζετο μόνον τὸ τάγμα μου, ἀλλὰ καὶ ἄπειρα ἄλλα τάγματα καὶ συντάγματα . . . κορέων αἰμοδιψῶν.

Ἐν σύνταγμα τοῦλάχιστον κατηυλίσθη ὅλην τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ σώματός μου.

- Κύριε έπιλοχία, αὐτοὶ οἱ κοργιοὶ
- Σκασμός ! Δὲν ἤλθες διὰ νὰ χύτῃς τὸ αἷμά σου γιὰ τὴν πατρίδα ; πρέπει νὰ συνειθίσῃς ἀπὸ τώρα !
- Εἶχε δίκαιον. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ φόρου τοῦ αἵματος ;

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς θεωρίας.

Εὐτυχῶς τὰ γυμνάσια τοῦ λόχου εἶχον τελειώσει πρὶν μᾶς ἀποτελειώσει ὁ λοχίας στὸ τρέξιμο ὑπὸ τὸν ζέοντα ἥλιον, ὅστις μᾶς ἐρρευστοποιεῖ τόσον, ὥστε ὁ φόρος τοῦ αἵματος ἐκινδύνευε νὰ προεξοφληθῇ διὰ τοῦ φόρου τοῦ . . . ἰδρώτος.

Αἶ ! τώρα πλέον θὰ μὲ χρησιμοποίησῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἡ Πατρίς ! ἐσκέφθην ἐν ἑμοί.

Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ χρησιμοποιηθῶ ὑπὸ τοῦ κυρίου λοχίου, ὅστις μοὶ ἐνεπιστεύετο τὸ λουστράρισμα τῶν ὑποδημάτων του καὶ τὴν μεταφορὰν τῆς κουραμάνας εἰς τῆς ἐξαδέλφης του, τέως παχυσάρκου παρχμάνας ἐκ τῆς πολυγύναικος Ἄνδρου.

Πρωῖαν τινὰ ἀνακαλύπτω ὅτι ὁ ὑπολογαγὸς τοῦ λόχου μου ἦτον ὁ παλαιὸς ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ πατρός μου, ὁ Στρατῆς !

“Όταν ἤμην μικρὸν τρελλοῦτσικο, μ’ ἔπερνε στὰ γόνατά του καὶ μὲ διεσκέδαζε. Ἐνθυμοῦμαι μίαν φορὰν ὅτι μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ μεσιτεύσω εἰς τὸν πατέρα μου νὰ μὴ τὸν διώξη.

— Καλὲ τί κάμνεις, κύριε Στρατῆ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια!

— Βρέ, ποὶὸς σοῦδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μιλήῃς ἔτσι στοὺς ἀξιωματικούς; Αἶ! Δέκα ἡμέραις κράτησι! νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ κούτσουρο!

Καθήκοντα τῆς ἡμέρας

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου λοχαγοῦ.

Εἶχε δίκαιον. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζω ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ἐπιστήμη ἔχει ὑπερφυσικὴν δύναμιν, μεταβάλλουσα τὰ κούτσουρα εἰς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς κούτσουρα!

Παρητήθην τῆς κουραμάνχμου. Ἄλλ’ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἰς ἀποζημίωσιν εἶχον ἐνίστε ἄδειαν διανυκτερεύσεως...

Ὁ καιρὸς ἐν τούτοις παρήρχετο κ’ ἐγὼ δὲν ἔδλεπα πότε ν’

ανάψη τὸ τουφέκι στὴ Θεσσαλία, νὰ χυθῶ εἰς τὰς φλόγας τοῦ πολέμου, καὶ νὰ ὑπηρετήσω τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος.

Ἀλλ' εἶχα κάμει τὸν λογαρισμὸν χωρὶς τὸν ξενοδόχον, χωρὶς δηλαδὴ νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι, ἂν εἶχεν ἡ πατρίς ἀνάγκην τῶν βραχιόνων μου, ἐπίσης ὅμως εἶχεν ἀνάγκην τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν μου καὶ ἡ . . κυρία λοχαγοῦ, ἡ ὁποία μοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὰ

Καθήκοντα τῆς ρυκτός

Κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας λοχαγοῦ.

καθήκοντα τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὸν νεροχύτην, εἰς τὴν μπουγάδαν, εἰς τὰ ψώνια τῆς ἀγορᾶς καὶ εἰς τὴν παιδαγωγῆσιν τῶν δύο χαριεστάτων μικρῶν . . διαβόλων τῆς, τὰ ὁποῖα ἔβγαινα ἵστων περίπκτον καὶ μοῦ ἔβγαινον ἀμοιβαίως τὴν πίστι!

*
* *

Ὁ κύριος λοχαγὸς εἶχε πράγματι στρατιωτικὴν εὐπειθειν εἰς τὴν κυρίαν λοχαγοῦ, πρὸ τῆς ὁποίας ἔτρεμεν ἀπὸ . . σέβας.

Αὐτὴ ἔδιδε τὰ προστάγματα εἰς τὸ σπῆτι. Μίαν ἡμέραν διολιθήσας ἔθραυστα ἐν πινάκιον. Ἡ κυρία ἐθεώρησε καλὸν εἰς ἐξόφλησιν νὰ μοῦ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς σιδηρᾶς ἐσχάρας ἣν ἐκράτει τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἰδοὺ, μετὰ τοὺς αἰμοχαρεῖς κοργιοὺς, ἀπέτινον ἤδη δευτέραν φορὰν τὸν φόρον τοῦ αἵματος.

Ἐν τῷ μεταξὺ φθάνει καὶ ὁ ὑφιστάμενος τῆς κυρίας, εἰς ὃν διατάσσει ἔφοδον κατ' ἐμοῦ.

Ὁ κύριος λοχαγὸς μετὰ προθυμίας ἠκόνισε τὸ ξίφος του ἐπὶ τῆς ῥάχεώς μου μὲ κάμποσες διπλαριαῖς.

— Ἀ! μὰ κύριε λοχαγέ! αὐτὸ πλέον εἶνε ἀπάνθρωπον! Ἐγὼ ἤλθα νὰ προσφέρω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ ἔθνος καὶ ὄχι νὰ μὲ σκοτώσετε στὸ ξύλο!

— Τώρα σοῦ δεῖχνω ἐγώ, κοπρόσκυλο!

Καὶ μεταδαίνει εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ τάγματος ἐπιδίδων κατ' ἐμοῦ μῆνυσιν ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ βιοπραγίᾳ κατ' ἀνωτέρου ἐν καιρῷ ὑπηρεσίας.

*
* *

Εἶνε ἀνάγκη ἄρά γε νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐρρίφθην εἰς τὰς φυλακάς τοῦ φρουραρχείου;

Ἐμεινα ἑπτὰ μῆνας ἕως οὗ περαιωθῇ ἡ ἀνάκρισις καὶ εἰσαχθῶ εἰς δίκην.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μήτηρ μου ἀφίνει τὰ δύο μικρὰ κλαίοντα μὲ τὴν ἀδελφὴν μου, δανεῖζεται ὀλίγα χρήματα, καταφθάνει ἀσθμαίνουσα εἰς Ἀθήνας, καὶ πίπτει εἰς τὰ γόνατα τοῦ βουλευτοῦ μας:

— Γὰρ τὸ θεὸς, κύριε βουλευτή, ἀπὸ τὸ θεὸ καὶ στὰ χέρια σου!

— Τὸ παληόπαιδο! καλὰ τὰ παθαίνει! Μήπως δὲν τοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ τὸν ἐξαίρεσω ἀπὸ τὴν ἀρχή; Ἐννοιά σου ὅμως; θὰ προσπαθῇσω νὰ ἄθωωθῇ.

Καὶ πράγματι ἐνήργησε μετὰ ζέσεως. Τὸ δὲ Στρατοδικεῖον σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον, ἰδὼν τὰ ἄρθρα—δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖα, — ὦ! ἐὰν ἔβλεπε καὶ τὴν αἵματηρὰν σκηνὴν τῆς ἐσχάρας—ἀκοῦσαν... διεξελθὼν τὴν δικεγραφίαν, ἀπεράσισε μετὰ ἑπτὰ μηνῶν πολυστένακτον προφυλάκισιν νὰ μὲ κη-

ρύξη ἄθῳον ! 'Σ πολλά 'τη ! Κι' αὐτὸ μεγάλη του κα-
λωσύνη !

*
* *

Καὶ ὁ πόλεμος ; ὁ φόρος τοῦ αἵματος ;

Εἶχον ἀναβληθῇ ἐπ' ἄοριστον.

"Εκτοτε ἐπέρασαν πέντε περίπου ἔτη, χωρὶς ὅμως νά μου περάσουν καὶ οἱ ρευματισμοί, παρέμειναν δὲ μόνον αἱ ἀνχμνή-
σεις καὶ τὰ ἴχνη τῶν ἐπὶ τοῦ κρανίου μου οὐλῶν τῆς ἐσχάρας.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ ἐκάλεσε πάλιν ἡ πατρίς εἰς τὰ ὅπλα
διὰ τὸν φόρον τοῦ αἵματος.

Εὐρίσκω τὸν βουλευτὴν μας :

— Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐνεργήσης νὰ ἐξαιρεθῶ· τώρα ὑπάρχει
πραγματικὸς λόγος ἐξαιρέσεως. Μὲ καλοῦν διὰ τὸν φόρον τοῦ
αἵματος ἐνῷ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιστρατεία μὲ κατήντησαν
ὅλως διόλου ἀναιμικόν ! . . .

'Αθῆναι, τῇ 29 Σεπτεμβρίου, 1885

'Οδυσσεὺς Θερμοκέφαλος.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.

SCOC

